

чѣе сѣсѣ сичкѣй-а народѣ отѣ владиковы-тѣ уста
желѣж тѣ мѣ: да имама мирѣ, набѣмава ны, да
любимѣ единѣ другѣго — а пѣвцы-тѣ вмѣсто насѣ
синца ны, зафѣшатѣ: „отца и сына и светаго дѣха,
единосѣщнѣ-тѣ и нераздѣлнѣ-тѣ тронцѣ,“ сѣ кое-
то показватѣ, чѣ имама лѣбовѣ по междѣ си, и
чѣ сѣ лѣбовѣ почитама Бога истиннаго. Испѣр-
венѣ сички-тѣ христѣяни сѣ цѣлѣвахѣ, кога сѣ
пѣашѣ тази пѣснѣ; а сега само свѣщенницы-тѣ цѣ-
лѣватѣ вѣ олтарь-а владикѣ-тѣ и единѣ другѣго.

Подирѣ това викѣ дѣаконѣ-а: „дѣри, дѣри
прѣмѣдростѣю конмемѣ.“ Сѣ това вѣ старо време
сѣ ѣ давало знакѣ на вѣрни-тѣ; да заклѣчаватѣ
врата-та цѣркѣвни, за да не бы кога сѣ вѣрши
тайна-та, влѣзалѣ вѣ цѣркѣвѣ никой отѣ онѣзи,
кои-то не махѣ дѣлѣ вѣ христѣянски-тѣ тайны,
или пакѣ отѣ онѣзи, кои-то гонѣхѣ христѣян-
ско-то. Но сега цѣркѣва-та нема причинѣ, да сѣ
пази тѣй, ами ѣощѣ като заитѣятѣ дѣми-тѣ: „дѣ-
ри, дѣри,“ снемѣ сѣ завѣса-тѣ отѣ дѣри-тѣ,
кои-то сѣ затѣворени, кога слѣжи простѣ свѣщен-
никѣ, и то знаменѣва, чѣ тази тайна ѣ сѣ от-
крѣе и дадѣ сѣкимѣ, кой-то вѣрѣва. Заради това
и отѣ сосѣди-тѣ сѣ снемѣва воздѣхѣ-а, и до гдѣ
сѣ чѣте символѣ-а, дѣржи сѣ на владика-та надѣ
главѣ-тѣ, което знаменѣва, чѣ слѣзѣва светѣй дѣхѣ.
ѣощѣ еднаждѣ повикѣ на вѣрны-тѣ, да внима-
ватѣ: „станимѣ добрѣ, станимѣ со страхѣмѣ, кон-
мемѣ, скѣтое возношенѣе вѣ мирѣ приносѣти,“ ачи
влѣзѣва вѣ олтарь-а.